

Språkvården, författarna och samtalsspråket

Carin Östman

I den ganska intensiva språkriktighetsdebatten runt förra sekelskiftet fanns en utbredd föreställning att klyftan mellan det bildade talspråket och skriften, i huvudsak normalprosan, hade blivit för stor. Den önskade utjämningen skulle ske genom att skriften närmade sig det bildade talspråket, samtalsspråket. Flera språkforskare såg skönlitteratur som ett möjligt verktyg i processen mot ett reformerat skriftspråk, och det finns flera exempel på ett nära samarbete mellan språkvårdare och litterära författare. Det mest kända är antagligen samarbetet mellan Adolf Noreen och Selma Lagerlöf, i arbetet med Nils Holgerssons underbara resa.

I min presentation kommer jag att diskutera normförändring, normauktoriteter och modellskribenter i början av 1900-talet, med utgångspunkt i ett annat konkreta samarbete, mellan Fredrik Wulff och författaren Birger Sjöberg, inför den reviderade utgåvan av *Fridas bok* 1923. Fredrik Wulff var professor i romanska språk i Lund, men också starkt engagerad i svensk språkvård, bland annat genom en rad handböcker tillsammans med I. A. Lyttkens.

Referenser

Ammon, Ulrich: On the social forces that determine what is standard in a language and on conditions of successful implementation. I: *Sociolinguistica* 17/2003.

Cederschiöld, Gustaf: *Om svenskan som skriftspråk*. 1897

Haettner Aurelius, Eva: Om Fredrik Wulff och hans vädjan till Birger Sjöberg. I: *Samtal och sång*. Birger Sjöberg-sällskapet 1995.